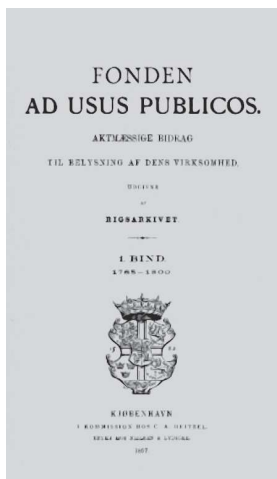

“Hun blive besunget af en eller anden vordende digter. Hendes portræt bliver malet til hver kunstudstilling, og er lykken hende meget gunstig, anbringes hendes portræt også på lommetørklæder”

Tanken om det at være skuespillerinde, det vil da sige af rang, vækker vistnok hos de fleste straks forestillingen om et så fortryllende og glimrende vilkår i livet, at derover som oftest ganske glemmes tornene: De utrolig mange trivialiteter, al den sømmelighed eller dog den uforstand just i de afgørende øjeblikke, mod hvilke en skuespillerinde kan have at kæmpe.

Lad os tænke os forholdet så gunstigt som muligt; lad os tænke os en skuespillerinde, der er i besiddelse af alt hvad der fordres, for ubetinget at være rangerende. Lad os tænke os, at hun vinder beundringens anerkendelse, og at hun (hvad upåtvivleligt er et stort held) er heldig nok til ikke at blive målet for et eller andet hadefuldt menneskes forfølgelse: Så lever hun da hen år efter år – den misundte, den lykkelige genstand for en stadig vedvarende, anerkendende beundring.

Det synes så herligt, det ser ud, som var det

Forsiden af Rigsarkivets udgivelse af "Fonden ad Usus Publicos. Aktmæssige bidrag. Til belysning af dens virksomhed", i 3. bind, (1897-1947). Fonden ad Usus Publicos var en dansk kongelig fond, der blev stiftet 1765 med henblik på støtte til kongelige embedmænd og til kulturelle og samfunds økonomiske opgaver. Fon-

den, der blev ophævet i 1842, fik især stor betydning gennem sine bidrag til kulturelle, litterære og videnskabelige formål, f.eks. til læreanstalter, biblioteker og samlinger, og gennem sine rejseunderstøttelser til bl.a. videnskabsmænd, forfattere, kunstnere og musikere.

noget; men når man ser nøjere til og ser i hvilken møntsort, denne anerkendende beundring udredes, ser hvilket fattigt indbegreb af lurvede trivialiteter, der i teaterkritikkens verden konstituerer Fonden ad Usus Publicos (og det er jo af denne fond, at hin stadig anerkendende beundring ordentligvis udredes),

så turde det vel være muligt, at selv dette det heldigste vilkår for en skuespillerinde er tarveligt og fattigt nok. Er det så, som man siger, at Det Kongelige Teaters garderobe skal være meget kostbar og værdifuld, så er det vist: Bladkritikkens garderobe er rædsomt lurvet.

Videre. Den beundrede kunstnerinde lever da hen år efter år. Som man i borgerlige husholdninger nøjagtigt ved forud, hvad man hver dag skal have til middag, således ved hun nøjagtigt forud sæsonens uvisse indkomster. To til tre gange om ugen bliver hun rost og beundret, indkaldt med udmærkelse. Allerede i løbet af det første kvarte år vil hun mere end en gang have gennemgået bladkritikkens indbegreb af talemåder og vendinger, som de med særligt eftertryk kunne kaldes, thi de vender i et væk tilbage.

En til to gange, i gode år tre gange, vil hun blive besunget af et eller andet forulykket subjekt eller en vordende digter; hendes portræt bliver malet til hver kunstudstilling; hun bliver litograferet, og er lykken hende meget gunstig, anbringes hendes portræt endog på lommetørklæder og hattepulde. Og hun, der som kvinde er øm over sit navn – som kvinde ved hun, at hendes navn er på alles læber